

1925 כובע קש צרפתי מקסים, בעל צי עיף עם נקודות שחורות, העושה כה רבות למען הצעירה בת הארבע-עשר.

שלכת הרעיון מאחורי כובע זה, בי שחור-לבן, הוא עונתי. הע לים הנושאים אסופים ברשת. סביב הראש.

צמות כובע קש לבן ורך, הקלוע בצור רת צמות, כשבצידו מלבבת סור שנה ורודה וענונה — קישוט עדין ונאה.

הילה הדוגמנית חנה קליין נראית כי סנטה חנה, בתוך כובע קש זרום זה, בעל בטנת המשי הלבנה עם הקפלים.

כאסאלית מאד נראית הגברת החובשת כובע שחור זה, כששתי זריות מקשטות את שתי הרקות.

דיוך, סאן-לוראן וג'ודית חברו יחד כדי לייצר, סוף סוף, את כובע הקש הישראלי

איוו אשה! חיה! יפה! נהדרת! מעולם לא ראיתי אשה יפה ממנה! היו לה עיניים סגור לוח ופה דובדבנים והיא היתה רעה גורא ושקרנית. אינני יודעת מדוע מכנים אותה מגדה. שמה היה מרתה. אבל אינני רוצה שתכתבי עליה. כתבי עלי.

צעירות בנות 40

וב, שאלתי, מי הלקוחות שלך, ומהו מחירו של כובע ממוצע וכמה כובעים את מוכרת, כמה בחודש?
 „אה! זה! — אמרה. „הלקוחות שלי הן כולן מן הסגל הדיפלומטי ונשי החברה הגבוהה. רובן צעירות בנות 40. המחיר לא חשוב. אבל את יכולה להבין שאינני גועת ברעב. אני נוסעת פעמיים בשנה לפאריס, מבקרת בכל בתי האופנה הגדולים, קונה דגמים בלעדיים. כל זה עולה, כמוכן, כסף.“
 אופנת הכובעים השנה, הסבירה, תואמת מאד את אופנת השמלות. היא צעירה, רעני נה ומליאת חן. השמלה הקצרה פשוט צריכה כובע כדי להשלים את הצלילית. הקחים הם רכים, והחומר אף הוא רך ומלטף.
 אחרי כל זאת, הייתי מוכרחה פשוט לר- אומם.

מה אומר לכם? ברגע שהחלה חנה קליין חובשת את היצירות, התגעתי. בזה אחר זה צאו הינומת כלה עשויה פרחי תפוח, כובע קש מקסים בשם „1925“ עם צעיף שהוא מתמאי מאד לאשה בשלה. מסתיר את הקמי טוטים סביב העיניים ומסיף לה מיסתורין, ויצירות נהדרות אחרות בשמות קורצים כמו ילדה קטנה, פרחח, מותק, פנמון קטן, הצי שהוחדרו לי משך שנים רבות כל כך — מדינה צעירה, מותרות, רמת חיים גבוהה מדי, קליטת עליה, עשור, יום העצמאות, פסח, סגירה וסיני — והרגשתי רק דבר אחד: אני מיכרחה כובע. לפחות למדוד. אני מוכרחה, אני מוכרחה.

שלחתי את פולה שתחבוש בעצמה את כובע הטמבל, שהולכים לעשות ממנו כובע לאומי. תיארתי לעצמי שאופוס כזה מצלצל כמשכורת שבויעית שלי, אבל לא היה איכפת לי. מצאתי את עצמי מצטרפת למקהלה הי יתנית של חברותי למקצוע: „אה, נהדר! יופי!“ משוגעות על כל הראש.

לילי אין סיכויים

צבעים היו צבעי פסטל ענוגים, והי חומר רך ואחרירי. היו הרבה נקודות וכובעים רבים נעשו בדמות פרחים. בבה שפיצר קרנה, „אני מוכרת אחיר,“ שאגה, „ביוקר!“ הייתי אומרת שהיא מוכרת קש, אם כי איננה אוכלת תבן.
 כובעים אלה, הסבירה, גועדו לתסרוקות קצרות, ופירושו של דבר שלילי, עם הזנב שלה, אין סיכויים. ובכלל, אתם יודעים היכן מקומו של זנב סוס!
 אך נגמרה התצוגה, קפצו כולן כמבוהלות אל המראות, החלו חוטטות את הכובעים אשה מידי רעותה וחובשות אותם, לפעמים הפוך. גם אני הייתי ברוטום.
 השעה היתה עדיין דמדומים כאשר יצאתי משם, רותי ורד היו מינוס כובע, מינוס פורל.

מאת רותי וורד

החברה הניו-יורקית הגבוהה, היוצאת בש- בוע הפסחא לטייל ברחובות מנהאטן עם כובעי הפסחא החזשים שלהן, ופודליהן. מומחי האופנה, העוקבים אחרי המצעד, יכו- לים עלידי כך לקבוע באיזו מידה נתקבלו קחי וצבעי האופנה של העונה.

האשה שקידמה אותי בפתח הדלת כאילו הייתי אחותה האובדת, היתה לא אחת מאי- שר בבה שפיצר, אשה מליאת-מרץ, בעלת עיניים כחולות ושיער מאפיר נוגה.

בתוך החדר, ליד קבוצת עתונאיות בין שני גילים, ישבה הדוגמנית האהובה עלי ביותר: חנה קליין, בשמלת שק שחורה. הי- שעה, אל תשכחו, היתה דמדומים.

מבט מהיר אחד הספיק להבהיר שהתצוגה תהיה לחברות בלבד. הן ישבו שם, ריכלו בגרמנית על עתונאית שלא היתה בי- מעמד ואשר מתחתנת עם אמריקאי עשיר.

הדקא בחור טוב, הן מבטיחות. הגברת שפיצר החלה לסקרן אותי. הלכתי לדובב אותה, בצרפתית. „אני בארץ שבע שנים,“ מיהרה לספר, „אבל זה לא חשוב. כי באתי עם שם. בבה שפיצר ברומניה זה משהו הייתי הכובעית של חצר המלוכה, בעיקר של המלכה מריה, אמו של קארול. איוו אשה נפלאה! יפה, אצילה, טובה ורעה כמלכה. היא אהבה כובעים גדולים ורחבים הנקשרים בצעיפי משי...“

כיתון שכך, אמרתי, מה עם מגדה לופסקו? היכרת גם אותה?
 „מה זאת אומרת היכרתי? היא היתה הי- שותפה שלי! היתה לנו חנות בשותפות.“

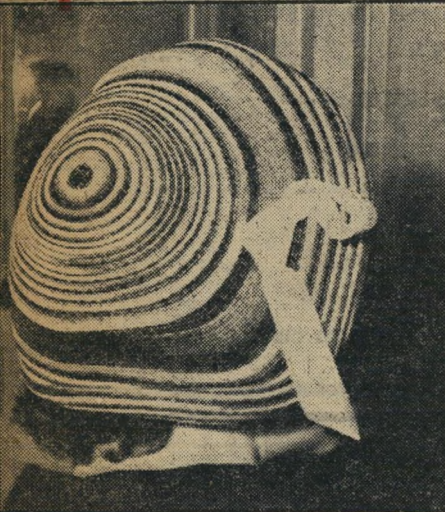
אינני יודעת מרוע, אולם השעה היא תמיד שעת דמדומים בירחוני האופנה לייף והארפרס באזאר. דמדומים. הדוכסית מבדפורד, בכובע קוקטייל קטן וחמוד, מח- זיקה כוסית קוקטייל קטנה וחמודה בידה הקטנה והחמודה. מתחת לתמונה, נותנת לך הכותרת להבין שייחכן ולא היתה נראית אריסטוקרטית כל-כך, אלמלא חבשה את הכובע שייצר, למענה בלבד, אשף הכובעים זה או אחר.

דמדומים. הגברת הגרי פורד הי- בכובע אלגנטי רחב-יתירות, ושמלת אחרי-הצהרים מהודרת, משקיפה ממרפסת מלון של קונארד הילטון. דמדומים. דוגמנית יפהפיה בתלבושת מוזהבת, וכובע רחב, מוזהב לא פחות, מני- חה ברישול מקסים את ידה בעלת האצבעות הארוכות על מסעד הכורסה, כדי שיראו ש- צפרניה צבועות בלכה של רבלן, של אבא של דוריס — בעוד בן-זוגה האלגנטי והמליר קק מוזג לה כוסית קוקטייל.

נשים, כובעים ובעלים

השעה היתה, כמוכן, דמדומים, כאשר הלכתי לחנות, לא בהתלהבות יתרה, כי תצוגת הכובעים של הגברת בבה שפיצר, בדרכי לשם נוכרתי בכל הבדיחות והקארי- קטורות על נשים, כובעים ובעלים; מאפרות אשר מתברר שאינו אלא כובעים שנקנו לפני שעה קלה ואשר גברת הבית שכחה על השולחן; הכובען המטורף של לואיס קארול, וכל מה שאתם רוצים.

מלמתי לעצמי משהו על כובעים שאף אחת אינה חובשת כאן בארץ ושמי צריך אותם בכלל, וממילא לא נראה אף פעם מצעד פסחא, או מה זה מעניין? (מצעד הפסחא, לאלה שאינם יודעים, הוא מצעד כל נשי

מערבולת של צבעים בכובע זה, העשוי קש רך וני מיש. הצבעים השולטים בו היו קפה בחלב.

כלה הינומת כלולות, שנזרה עשוי פרי חי תפוח, גרמה לקריאות התי פעלות מפיות הנוכחות. הן נזכרו בעלומיהן.

כובע הקש הצרפתי מיד אחרי התצוגה האינטימית החלו כל הי- כובעים שהוצגו בה לבעור על ראשיתן של העתונאיות. הן חילקו מחמאות זו לזו, בתקווה כי האצילות מחייבת אותן להשיב מחמאה.